

LEVENSWERK
KOMT TEN
EINDE

TRIJNKO MOET NA 50 JAAR ZIJN POFFERTJESKRAAM OPDOEKEN

Trijnko Nijboer (79) heeft al bijna vijftig jaar een poffertjeskraam op de Grote Markt in Groningen. Elke Groninger kent hem. Toeristen staan vaak te dringen om het oer-Hollandse tafereel te fotograferen. Maar aan dit mooie tijdperk komt helaas een eind. Trijnko moet er volgend jaar noodgedwongen mee stoppen; de gemeente heeft andere plannen met het plein.

Frankrijk heeft de man met de alpinopet en het stokbrood onder de arm, Engeland de heer met bolhoed en wandelstok, maar in Groningen hebben ze poffertjesbakker Trijnko Nijboer met zijn imposante grijze krulsnor. Onberispelijk gekleed met sneeuw witte voorschoot staat hij achter de hete poffertjesplaat en giet het beslag uit. Naast hem een grote kluit roomboter. Het is een feestelijk, oer-Hollands tafereel aan de voet van de Martinitoren in Groningen. Geregeld verdringen toeristen zich dan ook rond zijn poffertjeskraam

om foto's te maken, zeker als de markante eigenaar er zélf staat te bakken. "We worden zelfs vermeld in een Japanse reisgids", vertelt Trijnko.

GEK OP DE KERMIS

Al bijna een halve eeuw is hij met zijn poffertjeskraam op de Grote Markt te vinden. Generatie op generatie schotelde hij zijn lekkernijen voor, rijkelijk bestrooid met poedersuiker. Als kind was Trijnko al gek op de kermis en het circus. Hij groeide op tussen de suikerbieten en aardappelen aan boord van een

binnenvaartschip. "Mijn vader was schipper. We zwierven van de ene naar de andere plek. Met varen had ik niet zoveel, maar toen ik voor het eerst een woonwagen op een kermis zag staan, was ik verkocht." Van die magische wereld wilde hij deel uitmaken. Op zijn zeventiende vond hij een baantje in een oliebolenkraam. "Zo kreeg ik de kans mee te reizen met het circus. Later leerde ik ook poffertjes bakken; het beslag maken en de finesses goed in de vingers krijgen. Dat heb ik negen jaar gedaan, totdat ik dacht aan wat mijn vader altijd zei: 'Beter een kleine baas dan een grote knecht.' Ik begon mijn eigen poffertjeskraam."

OVERNACHTEN IN DE KRAAM

Trijnko stond op verschillende plekken, van Amersfoort en Bergen op Zoom tot Hamburg en Oldenburg. "In 1974 bood de gemeente een plaats aan op de Grote Markt in Groningen. Mijn kraam moest wat meer levendigheid brengen op de markt. Aanvankelijk was het voor drie maanden, maar we zijn tot de dag van vandaag gebleven. Ik heb het altijd samen gedaan met mijn partner Juan, die vorig jaar helaas is overleden. De eerste tijd waren we van twaalf uur 's middags tot één uur 's nachts open. We sliepen in een ruimte achter de kraam. Later werd het een dagzaak."

'ER IS VEEL VERANDERD'

Binnen gaan eenvoudig en ouderwetse grandeur hand in hand: rode velours gordijnen, weelderige witte vitrage, een lichtjessnoer, rode kleedjes en bloemstukjes op de plastic tafels en aan de muur een portret van wijlen koningin Juliana en prins Bernhard in hun jonge jaren. Achterin moeten zich de 'chambres séparées' bevinden: kabinetjes met gordijnen ervoor, waarachter je knus poffertjes kon eten. "Die dienen nu als opslagplaats, want mensen maken er geen gebruik meer van. Ze zitten liever op het terras dan binnen. We gaan daarom in de winter dicht, want dan is er nauwelijks aanloop. Ach, er is veel veranderd", verzucht Trijnko. Zelf staat hij nog maar enkele dagdelen per week poffertjes te maken. Zijn stiefzoon Stephan Kiel bestiert tegenwoordig de zaak.

'GEMEENTE WIL ONS WEG'

Hoewel het terras op mooie dagen vaak stampvol zit

en de poffertjes gretig aftrek vinden, moeten Trijnko en Stephan volgend jaar noodgedwongen de deuren sluiten. "De gemeente wil ons weg hebben in verband met de herinrichting van het plein. In de 47 jaar dat ik hier sta, heb ik dat vaker meegemaakt, maar we hielden steeds stand. Dit keer is het menens. Mijn advocaat heeft me duidelijk gemaakt dat we dit niet kunnen winnen. Procederen kost veel geld, maar levert in dit geval niets op. We mogen wel op elders op het plein staan met een mobiele kraam, maar dat werkt niet. Mensen willen lekker kunnen zitten om poffertjes te eten; het is een beleving."

STEEDS MEER KRAMEN VERDWIJNEN

Natuurlijk gaat het verlies hem aan het hart; het is zijn levenswerk. "Maar anderzijds ben ik bijna tachtig en was ik toch al aan het afbouwen. Voor Stephan is het erger. Hij wilde graag verder met de kraam, maar moet nu iets anders zoeken." Trijnko Nijboer is niet de enige die ermee stopt. "Nederland telt nog zo'n tien echte poffertjeskramen, terwijl er in een ver verleden alleen al aan de Korenbeurs in Groningen zes naast elkaar zaten. In het Gooi, Bussum, Baarn en Laren, zijn nog mooie zaken te vinden, maar in de rest van het land verdwijnen ze steeds meer."

'IK BEN EEN VAKIDIOOT'

Trijnko bladert in een fotomapje en toont poffertjeskramen uit lang vervlogen tijden: "Moet je zien, wat een allure! En hier: Victor Consael, eerst op de Neude, later op het Vredenburg in Utrecht. Ook al weg. Ik ben een vakidoot en verdiep me in alles wat ermee te maken heeft. De historie interesseert me mateloos. Regelmatig bezoek ik ook uitbaters van andere kramen in het land. Even bijpraten over het vak. En leuk om het verschil te proeven. Poffertjes bakken blijft handwerk en iedereen doet het op zijn eigen manier, dus ze smaken overal weer anders." Als Trijnko na het gesprek weer aan het bakken slaat, snellen twee toeristen toe. Gauw een plaatje maken, mét die fraaie krulsnor erbij, want die doet 't hem! ■

'POFFERTJES
BAKKEN
BLIJFT
HANDWERK,
OVERAL
SMAKEN ZE
ANDERS'

